

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Харманли, 17.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ, ПЕТНАДЕСЕТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети декември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Д. ИВАНОВА-
ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря ГАЛИНА П. ИВАНОВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ Д. ИВАНОВА-ГЕОРГИЕВА
Гражданско дело № 20225630100479 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявен от Ана А. Й., в качеството ѝ на майка и законен представител на М. П. Х.. иск с правно основание чл. 127а, ал. 2 вр. ал. 1 от СК вр. чл. 45 и чл. 76, т. 9 от ЗБЛД против П. М. Х..

Ищцата твърди, че с ответника живеели при фактическо съпругеско съжителство до 07.04.2020г. при родителите на ответника в гр. Първомай. От 07.04.2020г., поради настъпило отчуждение и различни виждания за живота от двамата, фактическото съпругеско съжителстване между тях било прекратено. Ищцата напуснала жилището, което обитавали в гр. Първомай и се прибрала да живее при родителите си в гр. Симеоновград, ул. ****. От това съвместно съжителстване, страните имали едно дете - М. П. Х., ЕГН *****, роден на ****. в гр. Хасково.

С Решение № 260000 от 12.01.2022г. постановено по гр. д. № 2 по описа за 2021г. по описа на ОС - Хасково, влязло в законна сила на 08.02.2022г., ответникът П. М. Х., ЕГН *****, от гр. Първомай бил признат за баща на детето М.Х., като със същото решение съдът предоставил упражняването на родителските права над малолетното дете на майката, определил режим на лични контакти на бащата с малолетното си дете, осъдил ответника да заплаща издръжка на детето си, чрез неговата майка - законна представителка на последното. Въпреки така предоставения на ответника режим на лични отношения с малолетното дете, същият не го осъществявал и не заплащал определената издръжка. Ищцата твърди, че ответникът не се интересувал от детето.

Ищцата посочва, че има близки и роднини, които работят и живеят в Турция, Англия и Германия и често пътува при тях на гости. Роднините ѝ искали да видят и детето, но поради несъгласие от стрА. на ответника, малолетният М. не можел да пътува извън стрА.та с ищцата. Освен това ищцата ходила често и до Република Турция - гр. Одрин да пазарува, но въпреки желанието на детето да придружава майка си, не можело поради липса на съгласие на бащата.

Ищцата твърди, че има финансова възможност да води детето през летните месеци на почивка на море в Гърция и Турция, но поради липса на съгласие от стрА. на ответника,

детето не можело да напуска пределите на стрА.та.

Ищцата посочва, че на няколко пъти модела ответника да даде съгласие малолетното им дете да пътува заедно с нея в чужбина, в страните от Европа, включително и Турция, като за целта да му бъде издаден задграничен паспорт, но ответникът отказвал.

Посочва, че изцяло в интерес на детето било да пътува извън стрА.та с майка си. Липсата на възможност за напускане пределите на България от детето се отразявало негативно върху неговото психическо и интелектуално развитие и го поставяло в неравностойно положение предвид ограниченото му право на свободно придвижване. Липсата на съгласие от стрА. на единия родител пречатствала излишно права и свободи на детето, регламентирани и защитени от закона. Ищцата твърди, че взаимоотношенията й с ответника били силно влошени и това обстоятелство рефлектирало върху решението му за пътуване на детето извън пределите на Република България.

В исковата молба се набляга на обстоятелството, че даването на разрешение, детето да пътува извън пределите на България не дерогирало наличието на влязло в сила съдебно решение, с което е определен режима на лични контакти с бащата и майката била задължена по силата на решението за упражняване на родителските права да спазва режима на лични отношения.

При даване на разрешение за пътуване детето щяло да има възможност да се запознае с други страни и култури, което неминуемо щяло да разшири мироглед му, както и ще можело да придружава майка си при пътуванията й до Турция и страните от Европа и възможност да ходи на екскурзии и почивки извън стрА.та, заедно със своята майка.

Твърди се, че в настоящия случай били налице основанията за даване на исканото разрешение, заместващо съгласието на бащата за издаване на паспорт за задгранично пътуване на малолетното дете М. и за пътуване, с придружаване от майката А. А. Й., ЕГН ***** от гр. Симеоновград или упълномощено от нея лице, извън границите на Република България, за срок от 5 години или до навършване на 7 годишна възраст за М. П. Х., ЕГН *****, род. на ****. в гр. Хасково, които пътувания не съвпадат със съдебно определения режим на лични отношения между бащата и детето, за срок от пет години.

С тези мотиви се иска постановяване на съдебно решение за издаване на паспорт за задгранично пътуване на малолетното дете М. П. Х., ЕГН ***** със съгласието на майката А. А. Й., ЕГН ***** от гр. Симеоновград, без да е необходимо за целта съгласието на бащата П. М. Х., ЕГН ***** от гр. Първомай за разрешение малолетното дете М. П. Х., ЕГН ***** да пътува извън пределите на Република България в страните от ЕС и Република Турция, придружавано от майка си А. А. Й., ЕГН ***** от гр. Симеоновград /или от упълномощен от майката представител/, без за това да е необходимо съгласието на бащата П. М. Х., ЕГН ***** от гр. Първомай, за срок от 5 години до навършване на 7 годишна възраст на детето М. П. Х., ЕГН *****, считано от влизането на решението в сила, без тези пътувания да засягат учебните ангажменти на детето и без да се променя местоживеенето му в Република България и които пътувания не съвпадат със съдебно определения режим на лични отношения между бащата и детето, за срок от пет години.

Моли да бъде допуснато предварително изпълнение на решението на основание чл. 127а, ал. 4 от СК.

Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищцата се явява лично и с адвокат В. Л.. Поддържа исковата претенция, излагайки подробни съображения за това при А.лиз на събраните в хода на съдебното дирене доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да уважи предявената искова претенция изцяло, тъй като счита същата за основателна и доказА..

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК не е постъпил отговор на исковата молба.

В съдебно заседание ответникът не се явява и не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа стрА. следното:

По делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че страните са родители на детето М. П. Х., ЕГН *****, роден на ****, както и че както и че родителските права по отношение на детето са предоставени на ищцата и е определен режим на лични контакти с бащата. Тези обстоятелства, макар да не е необходимо, се установяват и от представените по делото писмени доказателства. (Удостоверение за раждане дубликат издадено на 14.02.2022г. от община Хасково въз основа на акт за раждане № 0980 от 17.11.2020г. от Община Хасково и решение с № 260000 от 12.01.2022г. постановено по гр. д. № 2 по описа за 2021г. по описа на ОС - Хасково).

От изисквания социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане“ – гр. Харманли се установява, че от раждането на детето основни грижи за него са полагани единствено от майката, която е подпомагА. от бабата и дядото по майчина линия. Между майката и детето има изградена емоционална връзка. Между детето и неговия баща не била изградена такава връзка. Бащата пребивавал в друго населено място и не полагал грижи за детето.

Съгласно установеното при извършване на проучването от социалните работници между родителите не съществува сътрудничество. Били правени опити за постигане на съгласие относно пътуването на детето в чужбина, но същите били неуспешни. Дори социалният работник е отбелязал, че комуникацията между родителите е прекратена.

В заключение е изразено становището на изготвилите социалния доклад, че в интерес на детето е да му се предостави възможност да пътува въпреки несъгласието на бащата.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпита на свидетеля А. К. Й.. От показанията на свидетеля А. Й. се установява, че ищцата живее в дома му заедно с малолетното дете М.Х... Откакто детето било родено бащата изобщо не го бил търсил. Свидетелят Й. дори посочва, че ответникът се намира извън пределите на стрА.та. Дъщеря му била правила опити да се свърже с ответника, но същите били безуспешни. Не знаела негов телефонен номер, а в социалните мрежи била блокирА..

Съгласно показанията на свидетеля Й. той и семейството му – жена му и дъщеря му (ищцата) често пътували до Република Турция с цел пазар. Голямата му дъщеря – сестра на ищцата до скоро била живеела във Федерална Република Германия, където семейството имало и други роднини. Поради липсата на съгласие от ответника обаче внук му М. не можело да пътува с тях и да отиде на гости на роднините си или със семейството си.

Съдът счита, че следва да се кредитират показанията на свидетеля, тъй като са последователни, непротиворечиви и непосредствени. Свидетелят е дядо на детето и баща на ищцата. Той има преки наблюдения върху отношенията между страните помежду им, както и с детето.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 127а, ал. 2 от СК вр. чл. 76, т. 9 от ЗБЛД. Съгласно чл. 127а СК спорът между родителите за пътувания на детето им в чужбина и за издаването на необходимите лични документи за това се решава от съда по настоящ адрес на детето. Съгласно разпоредбата на чл. 76, т. 9 ЗБЛД може да не се разреши напускането на стрА.та на малолетни и непълнолетни и поставени под запрещение лица, които нямат нотариално заверено писмено съгласие за пътуване в чужбина от своите родители, настойници, попечители, като при разногласие между родителите спорът се решава по реда на чл. 127а СК.

Следователно за основателността на иска на първо място следва да бъде доказано, че страните са родители на детето и не могат да постигнат съгласие по между си.

От събраните по делото писмени доказателства следва да се приеме за установено, че страните са родители на М. П. Х., като родителските права са предоставени на майката.

Независимо от това, че ищцата е родителят, който упражнява родителските права, тя има правен интерес от завеждането на иска по чл. 127а, ал. 2 от СК, тъй като не може да вземе самостоятелно решения за издаване на задграничен паспорт и за предприемане и извършване на пътувания на децата зад граница – решение № 126 от 30.05.2014г., постановено по гр.д. № 6871 по описа за 2013г. на ВКС, III г.о. Правото по чл. 127а от СК се упражнява единствено съвместно, тоест задължително е съгласието на другия родител.

С производството по чл. 127а, ал. 2 от СК се цели постановяване на съдебно решение, с което да се замести необходимото съгласие на другия родител. За да се замести съгласието на родител за пътуване на детето му извън стрА.та и/или издаване на необходимите за това документи трябва между родителите на детето да е налице непреодолимо разногласие по спорния въпрос. От събраните по делото доказателства (социален доклад, свидетелски показания) се установява, че страните са правили опит за постигане на съгласие, който е бил неуспешен. Отношенията между страните са влошени и не поддържат контакт помежду си дори и по отношение отглеждането на детето. Двамата родителите живеят в различни държави, което допълнително затруднява постигането на съгласие. Липсата на съвпадение във волята на родителите по отношение на въпроса за пътуването на детето представлява разногласие по смисъла на чл. 127а, ал. 2 от СК, поради което съдът следва да разреши въпросите относно пътуването на детето извън стрА.та и издаването на лични документи за това.

Съгласно мотивната част на тълкувателно решение № 1 от 03.07.2017г., постановено по тълк.д. № 1 по описа за 2016г. на ВКС, ОСГК в производство по чл. 127а от СК съдът прави преценка по целесъобразност и водещ е интересът на детето, който се преценява винаги конкретно.

Съдът намира в съгласие и със становището в социалния доклад по делото, че в интерес на детето е да пътува извън територията на Република България. Безспорно е, че пътуването би имало благоприятен ефект върху интелектуалното и социално развитие на всяко дете. По този начин ще му бъде предоставена възможност да придобива впечатления и от другите държави, да се разширява мирогледа му и общата му култура. Пътуванията биха се отразили благоприятно на възпитанието и развитието на детето и би спомогнало личностното му усъвършенстване.

Едновременно с това пътуванията имат за цел да се посетят роднини на детето по майчина линия, живеещи извън пределите на стрА.та. Детето е във възраст, в която изгражда емоционална връзка със семейството си. С нарастването на възрастта на детето кръга му от близки хора ще се разраства и единствено в интерес на детето е да има възможност да се запознае с по-широкия си роднински кръг.

Съгласно чл. 35, ал. 1, изр. 1 КРБ всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на стрА.та и да напуска нейните предели, като според чл. 35, ал. 1, изр. 2 КРБ това право може да се ограничава само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани. Правото на свободно движение в рамките на държавите-членове на Европейския съюз е гарантирано и от чл. 21 ДФЕС. Правото на свободно придвижване е обезпечено и в редица международни актове – чл. 12, т. 3 от Международния пакт за гражданските и политическите права и чл. 13, т. 1 и т. 2 от Всеобщата декларация за правата на човека и други. Посочените международни актове са ратифицирани, обнародвани и влезли в сила, поради което на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България са част от вътрешното право на стрА.та и имат предимство при противоречие с национални правни норми.

Правото на свободно придвижване на децата обаче е ограничено с оглед защитата им от постигането на съгласие за това от родителите им. При липса на такова, каквато е налице в настоящия случай, съдът замества необходимото съгласие на родителя. По този начин се образува една колизия между правата на детето и правата на родителя. При баланс на

интересите на родител и дете съгласно горепосоченото тълкувателно решение заместващо съгласие за пътуване може да бъде дадено само за пътуванията за определен период от време и до определен или определяем кръг държави. Целта на това ограничение е да се изключи възможността детето да бъде отведено в място на размирици, в място, където още не са отстранени последиците от природни бедствия или в място, където макар и временно, не е препоръчително пътуване, както и да се избегне възможността държавата да бъде лишена от възможност за контрол върху действията на родителя, който упражнява родителските права.

В настоящия случай се иска даване на разрешение за пътуване за конкретен период от време – за срок от 5 години и за определяем кръг от държави – държавите от ЕС и Република Турция. Нито една от посочените държави или определяемите такива не може да се характеризира като такава, в която детето би било поставено в риск поради размирици, природни бедствия, военни действия или други обстоятелства застрашаващи живота и здравето му. Не следва да се допуска и, че ищцата би имала вредоносно поведение спрямо детето като го заведе в държава, в която би било поставено в риск. Такова предположение по отношение на майката противоречи и на събраните по делото доказателства. Съгласно социалния доклад ищцата правилно и адекватно преценява нуждите на детето и полага съответните и необходими грижи за него. Настоящият съдебен състав не намира основание от данните по делото да се съмнява, че майката ще подходи отговорно при подбора на конкретните дестинации на пътувания в рамките на посочените държави.

Едновременно с това посочените държави са страни по Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца от 25.10.1980г., чрез която може да се осигури механизъм за връщане на детето в Република България при необходимост и да се гарантира изпълнението на българските съдебни решения за осъществяване на мерки за лични отношения между детето и бащата.

Ето защо настоящият съдебен състав счита, че от съвкупната преценка на събраните писмени и гласни доказателства може да се направи обоснован и категоричен извод, че изцяло в интерес на детето е да се даде исканото разрешение за пътуване до посочения кръг от държави. Същото обаче следва да бъде дадено при различни параметри от поисканите от майката с оглед защита интересите на детето, каквито правомощия съдът има в настоящото производство.

Предвид малката възраст на детето, широкия кръг от държави, за който се иска разрешение за пътуване, съдът намира, че не следва да се уважава искането за разрешение детето да пътува с лице упълномощено от майката. Липсва конкретизация кое е това лице, какви причини налагат нуждата от даване на разрешение детето да пътува в чужбина с трето лице, доколкото в исковата молба не се твърди, а и възрастта на детето не предполага разрешението да се иска с цел ученическа екскурзия или друго пътуване, което предполага липсата на родител. Напротив твърденията в исковата молба са за осъществяване на пътувания единствено с майката. Без посочване на конкретни причини, налагащи детето да бъде придружавано при пътуванията от лице различно от майката, както и на конкретно лице, съдът не може да направи преценка нито за необходимостта от пътуване на детето с трето лице, нито дали това лице ще полага грижи за най-добрия интерес на детето и ще го предпазва от поставяне в риск. Същевременно детето е малолетно, на възраст 2 години, с изградена силна емоционална връзка с майката, без данни детето да се доверява и чувства сигурно и спокойно при друг възрастен. По тези съображения съдът намира, че не следва да се уважава искането на майката да се даде разрешение за пътуване на детето в чужбина с трето лице, упълномощено от нея.

Извършвайки от съда преценка по целесъобразност включва и решение за баланса между интересите на детето и интересите на родителите в частност интереса им да поддържат лични отношения с детето. Не може да се даде приоритет на правото на лични контакти на родителя с детето, пред правото му на свободно придвижване. Правото на личен и семеен живот, с което разполага всеки от родителите във връзката със собственото си дете,

не може да бъде упражнено в еднаква степен, тогава когато родителските права са предоставени за упражняване само на единия родител. В такъв случай е неизбежно ограничаването на правата на едната страна..

Едновременно с това следва да се отбележи, че пътуването на детето само по себе си няма как да навреди и накърни правата на ответника, ако добросъвестно се спазва и осъществява определения режим на лични отношения. Влошените и конфликтни отношения между родителите не следва да водят до ограничаване на правото на детето на свободно придвижване. Опасността от вероятно нарушаване на режима на лични отношения с бащата, доколкото представлява бъдещо и несигурно събитие, не може да е аргумент за постановяване на отказ да се даде съгласие за пътуване в чужбина.

При евентуално смущаване на правата на ответника биха следвали неблагоприятни последици за ищцата. Нарушаването на режима на лични отношения е юридически факт, при установяването на който следват тежки последици за отглеждащия детето родител, включително промяна в режима на упражняване на родителските права. В този смисъл е и Решение № 295 от 04.12.2015 г, постановено гр. д. № 3212 по описа за 2015г. на ВКС, III г. о. Ето защо майката, е длъжна да спазва съдебното решение и да организира пътуването на детето така, че да не нарушава постановения режим на лични отношения, под страх от загубата на упражняването на родителските права. Следователно защита на правата на ответника на лични контакти с детето не се постига със забраната да пътува, а с предвидените правни механизми, включително тези на международното право.

Въпреки това предвид данните по делото, че и към момента режимът на лични отношения не се спазва, независимо от причината – неразбирателството с майката или нежеланието на бащата, както и че детето няма изградена емоционална връзка с бащата, от изключително значение за подобряването на отношенията между бащата и детето и изграждането и запазването на връзката между тях, е пътуванията да се ограничат като се осъществяват по време, което не съвпада с определения режим на лични отношения с бащата.

С тълкувателно решение № 1 от 03.07.2017г., постановено по тълк.д. № 1 по описа за 2016г. на ВКС, ОСГК се дават насоки, че когато се произнася по въпроса за издаване на международен паспорт и за разрешение на дете да пътува в чужбина, съдът следва да изхожда от изложените от родителя твърдения – къде иска да пътува с детето и по какви причини. В настоящия случай ищцата твърди необходимост от извършване на краткосрочни и периодични пътувания с туристическа цел. Разрешението за пътуване на детето в чужбина трябва да бъде съобразено с характера и целите на пътуванията и с него не следва да се допуска промяна на местоживеенето му, а разрешение за пътуване за един разширен кръг от държави и за неограничен период от време би имал точно този ефект. Поради това пътуванията не трябва да нарушават режима на лични отношения с бащата и трябва да имат периодичен характер, а не с тях да се постига извеждането на детето от страната с цел промяна на местоживеенето му. Ето защо разрешението за пътуване на детето следва да бъде за неограничен брой пътувания в период от 5 години, без конкретизация за брой дни, но за не повече от 3 месеца общо годишно. Чрез ограничаване на периода от време, който детето може да прекарва извън пределите на страната, ще се възпрепятства евентуалната неправомерна и без спазване на необходимия законов ред промяна на местоживеенето му.

С оглед всичко гореизложено съдът намира, че в интерес на детето е да бъде постановено разрешение за пътуване до държавите членки на ЕС и Република Турция и обратно, придружавано от майката, за срок от 5 години, без ограничения на броя и продължителността на всяко пътуване, но за не повече от три месеца общо всяка година, и през времето, което не съвпада с определения режим на лични отношения с бащата.

Ищцата е направила искане за допускане на предварително изпълнение на решението. Съгласно чл. 127а, ал. 4 от СК съдът може да допусне предварително изпълнение на постановеното решение. Основанието по чл. 127а, ал. 4 от СК за

предварително изпълнение е самостоятелно и се различава от тези по чл. 242, ал. 2 от ГПК. Предварително изпълнение на решение по чл. 127а, ал. 4 от СК се допуска по преценка на съда и е приложимо за всяко едно решение, постановено по спор при разногласие между родителите за пътуване на дете в чужбина. Преценката на съда трябва да се съобрази преди всичко с интересите на детето – то има първостепенно значение. В този смисъл са постановените определения № 271 от 08.07.2013г., постановено по ч.гр.д. № 3205 по описа за 2013г. на ВКС, II г.о. и определение № 685 от 28.11.2011г., постановено по ч.гр.д. № 591 по описа за 2011г. на ВКС, II г.о.

Настоящият съдебен състав намира, че не следва да се допуска предварително изпълнение на решението. Не може да се приеме, че от закъснението на изпълнението на решението биха настъпили значителни или непоправими вреди за майката и детето. Няма да се възпрепятства и изпълнението на самото решение. Същевременно с оглед характера на спорното материално право, такова предварително изпълнение не би следвало да се допуска, тъй като не са налице предпоставки, даващи основание на съда да приеме, че е налице необходимост и очевидна нужда на детето да напуска пределите на Република България преди влизане в сила на съдебното решение. От изложените в исковата молба твърдения следва, че ищцата желае даване на разрешение за пътувания с туристически цели – да опознае света и да разшири мирогледа си и да посети роднините си, живеещи извън стрА.та. Не са изложени твърдения за конкретно предстоящо пътуване, което налага предварителното изпълнение на решението.

Направено е искане за присъждане на разноси от стрА. на ищцата. Предвид характера на производството и крайният изход на спора, разноси не се следват на страните, а трябва да се понесат от тях така, както са ги направили в производството. В настоящото производство не се решава със сила на пресъдено нещо спор за съществуването или несъществуването на едно материално право, а се оказва съдействие относно начина на определяне на режим на пътувания на дете. Съдебното решение изхожда от правилото за защита на най-добрия интерес на детето, поради което всяка стрА. следва да понесе разностите, които е направила независимо от изхода на спора. В този смисъл Решение № 244 от 03.07.2014 г., постановено по гр. д. № 953 по описа за 2014 г. на ВКС, IV г. о., Определение № 385 от 25.08.2015 г., постановено по ч. гр. д. № 3423 по описа за 2015 г. на ВКС, I г. о., Решение № 476 от 13.12.2016 г., постановено по в. гр. д. № 666 по описа за 2016 г. на ОС – Хасково.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ЗАМЕСТВА, на основание чл. 127а, ал. 2 СК, вр. с чл. 76, т. 9 ЗБЛД, съгласието на бащата П. М. Х., ЕГН *****, с адрес ****, **като разрешава** издаването на паспорт по реда на ЗБЛД на детето му М. П. Х., ЕГН *****, както и неограничен брой пътувания извън пределите на Република България до всички държави - членки на Европейския съюз и Република Турция и обратно, придружаван от майката А. А. Й., ЕГН *****, за срок от 5 години до навършване на 7 годишна възраст на детето, без ограничения на броя и продължителността на всяко пътуване, но за не повече от три месеца общо всяка година, и през времето, което не съвпада с определения с Решение № 260000 от 12.01.2022г., постановено по гр.д. № 2 по описа за 2021г. на Окръжен съд - Хасково режим на лични отношения с бащата П. М. Х., ЕГН *****.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за предварително изпълнение на решението, на основание чл. 127а, ал. 4 от СК.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на препис на страните пред Окръжен съд – Хасково, а частта, в която се отказва допускането на предварително изпълнение, решението има характер на определение и подлежи на

обжалване пред Окръжен съд - Хасково в едноседмичен срок.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____